

Daniels bok - nummer femtisju

Åpenbaringen av de profetiske hemmelighetene i Johannes' åpenbaring: En reise gjennom endetidsprofetiene

Jeff Pippenger
2024-01-21

Alle profetene taler om verdens ende, og alle profetiene møtes og ender i Åpenbaringen. I Åpenbaringen tas den samme linjen opp som i Daniels bok, for de er den samme bok. Alle disse profetiske prinsippene er blitt fast nedtegnet i de foregående artiklene. I Åpenbaringen blir vi underrettet om at det, like før nådetiden avsluttes, finnes en profeti som har vært forseglet, og som blir åpnet. Disse artiklene har fremstilt de profetiske elementene som er knyttet til budskapet i Åpenbaringen, som nå blir åpnet. Budskapet er ikke en enkeltstående profetisk sannhet, og hvert element i budskapet som nå blir åpnet, faller inn under kategorien Jesu Kristi åpenbaring.

Budskapet blir åpnet like før nådetidens avslutning, når «tiden er nær». Daniels bok og Johannes' åpenbaring er, i forbindelse med kommentarene fra Profetiens Ånds skrifter, meget spesifikke når det gjelder prosessen som er knyttet til åpningen av et profetisk budskap. Det er Løven av Judas stamme som utfører åpningen, og når han gjør det, benytter han en strukturert metode for å framstille budskapet. Han mottar budskapet fra Faderen, som fremstilles som den som holder Bibelen mens den er forseglet med sju segl. Løven av Judas stamme, som også er Davids rot og Lammet som ble slaktet, tar boken fra Faderen og bryter seglene.

Jesus gir deretter budskapet til Gabriel, som sammen med andre engler formidler budskapet til en profet som skriver budskapet og sender det til menighetene. Når tiden for å åpne det profetiske budskapet er for hånden, frembringer åpningen av det profetiske budskapet en prøvingsprosess i tre trinn, som prøver dem innenfor menighetene som er målgruppen for profetens skrift, og på grunnlag av disse menighetsmedlemmenes individuelle respons avgjør de om de tilhører en av to klasser. De som tar imot den økte kunnskapen som frembringes ved det budskapet som blir åpnet, blir identifisert som de «vise», og de som ikke gjør det, blir av Daniel identifisert som de «ugudelige», og av Matteus som de «dåraktige».

Alle disse faktorene som er knyttet til avsegningen av den siste profetiske hemmelighet, blir behandlet og fremhevet i vers ni i Åpenbaringen sytten, for det identifiserer et element i Jesu Kristi åpenbaring som vil prøve de to klassene av tilbedere. Det gjør dette ved å fastslå at det er de «vise» som vil forstå budskapet som følger etter versets advarende signal.

Og her er den forstand som har visdom: De syv hoder er syv fjell, som kvinnen sitter på. Og det er syv konger: fem er falt, og én er, og den andre er ennå ikke kommet; og når han kommer, må han bli en kort stund. Og dyret som var, og ikke er, han er selv den åttende, og er av de syv, og går til fortapelse. Åpenbaringen 17:9–11.

«Sinnet som har visdom,» er de «vise» sinn. De «vise» forstår kunnskapens økning, og den økning i kunnskap som fremstilles umiddelbart etter det profetiske kjennemerket, som identifiserer

en sannhet som vil bli forstått av de vise og forkastet av de ugudelige, er sannheten knyttet til rikene i Bibelens profetier, slik den fremsettes i versene som følger. Disse versene utgjør den siste illustrasjonen av rikene i Bibelens profetier, og det som blir avdekket i de siste dager, er at disse åtte rikene også har vært fremstilt i den første illustrasjonen av rikene i Bibelens profetier i Daniel kapittel to.

Åpenbaringen av sannheten opprettholder den begrensede forståelsen av rikene i Bibelens profeti som utgjorde en av Millers juveler, men den skinte ti ganger klarere, for den rommer langt mer sannhet enn millerittene forstod ut fra sitt begrensede historiske ståsted, og den representerer en prøve, slik tallet «ti» representerer, og ved varselsignalet i den innledende advarselen: «her er den forstand som har visdom», profetisk tolket som: den følgende sannhet vil prøve de menighetene som sendes budskapet som blir avseglet like før nådetidens avslutning.

I Åpenbaringen sytten ble Johannes ført ut i ødemarken gjennom tolv hundre og seksti år med pavelig mørke. Han ble stilt ved selve enden av denne perioden i 1798, hvilket er den samme historie han ble stilt ved i Åpenbaringen tretten.

Og jeg stod på havets sand, og jeg så et dyr stige opp av havet, som hadde sju hoder og ti horn, og på sine horn ti kroner, og på sine hoder et bespottelig navn. Åpenbaringen 13:1.

«Havets sand» representerer 1798, for den representerer det historiske utsiktspunktet hvorfra Johannes fikk se pavedømmet (dyret fra havet) i fortidsform, og De forente stater (dyret fra jorden) stige opp, og til sist tale som en drage ved den snart kommende søndagsloven. Deretter tvinger jorddyret verden til å ta imot «dyrets bilde», som skulle tale og iverksette søndagslovgivning over hele verden.

«På den tid da pavedømmet, berøvet sin styrke, ble tvunget til å opphøre med forfølgelsen, så Johannes en ny makt stige opp for å gjenta dragens røst og føre videre det samme grusomme og gudsbespottelige verk. Denne makten, den siste som skal føre krig mot kirken og Guds lov, fremstilles ved et dyr med horn lik et lams. Dyrene som gikk forut for det, var steget opp av havet; men dette steg opp av jorden og representerer den fredelige fremveksten av den nasjon det symboliserte — De forente stater.» Signs of the Times, 8. februar 1910.

Johannes føres til det samme utsiktspunktet i historien for å motta den endelige framstillingen av rikene i Bibelens profeti i kapittel sytten. Mens han står på dette utsiktspunktet, blir rikene framstilt. Han blir først gjort kjent med at dyret kontrollerer både kirke og stat, for hun sitter ikke bare på sju hoder, men også på sju fjell. At den store skjøgen sitter der, identifiserer at det er hun som rir dyret, og den som rir dyret, er den som kontrollerer dyret.

Og kvinnen som du så, er den store by som hersker over jordens konger. Åpenbaringen 17:18.

Ordet «regjerer» betyr å holde og å herske over. En rytter hersker over dyret ved å holde tømmene. Pavemakten hersker over sju hoder og også over sju fjell. I Daniel kapittel to forteller Daniel Nebukadnesar at han er gullhodet. I Jesaja kapittel sju er et «hode» også en konge, en hovedstad eller et rike.

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og Efraims hode er Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn. Dersom dere ikke vil tro, skal dere sannelig ikke bli stående fast. Jesaja 7:7, 8.

Pavedømmet, som er kvinnen som rir på dyret, hersker over alle jordens konger. Disse kongene fremstilles som «ti konger», som er de siste dagers dragemakt. De er de kongene som Tyrus' skjøge driver hor med. Disse «ti konger» er blitt tvunget til å godta pavedømmets myndighet, men den fremste kongen blant disse ti kongene er De forente stater. De forente stater fremstilles derfor også ved Akab, kongen over Israels ti nordlige kongedømmer. Tallet «sju» representerer «fullstendig», og når pavedømmet skildres som regjerende over jordens konger, regjerer hun også over de ti kongene, og hun sitter på de sju hodene.

Her er den forstand som har visdom, for de vise i de siste dager anvender metodikken «linje på linje», og de erkjenner at hvert av symbolene for den statskunst som skjøgen hersker over, identifiserer den samme sannhet. Hun hersker også over sju fjell, og millerittene identifiserte et «fjell» i bibelsk profeti som et symbol på et rike, men de identifiserte også at symboler har mer enn én betydning.

Fjell er også et symbol på en menighet. Det «herlige hellige fjell» i Skriften representerer Guds menighet.

Det ord som Jesaja, Amos' sønn, så om Juda og Jerusalem. Og det skal skje i de siste dager at fjellet hvor Herrens hus står, skal være grunnfestet som det høyeste av fjellene og opphøyd over haugene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens fjell, til Jakobs Guds hus; og han skal lære oss sine veier, og vi vil vandre på hans stier. For fra Sion skal loven utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Jesaja 2:1–3.

«Herrens hus» er hans kirke, og den er et «fjell». Den store skjøgen sitter på sju fjell, og dermed kjennetegnes hun som den som hersker over alle kirkene, likesom hun hersker over alle kongene. Hun har kontroll over alle kirkene og alle statene i hele verden.

Synet som Jesaja angir at kom til ham «om Juda og Jerusalem», som vi nettopp siterte, fortsetter, og det er fortsatt det samme avsnittet i kapittel fire, og ifølge Jesaja er det den «samme dag» at folk sier: «Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus.» I den samme tidsperioden omtales «sju kvinner».

Og på den dag skal sju kvinner gripe fatt i én mann og si: Vi vil ete vårt eget brød og kle oss i våre egne klær; la oss bare bli kalt ved ditt navn, så vår vanære kan bli tatt bort. På den dag skal Herrens spire være fagker og herlig, og jordens frukt skal være ypperlig og skjønn for dem av Israel som er sluppet unna. Og det skal skje at den som er tilbake i Sion, og den som blir igjen i Jerusalem, skal kalles hellig, hver den som er oppskrevet blant de levende i Jerusalem, når Herren har vasket bort urenheten hos Sions døtre og rensset Jerusalems blodskyld bort fra dens midte ved dommens ånd og ved ildens ånd. Og Herren skal skape over hvert bosted på Sions berg og over hennes forsamlinger en sky og røyk om dagen og skinnet av en luende ild om natten; for over all herligheten skal det være et vern. Og det skal være en hytte til skygge om dagen mot heten og til tilflukt og skjul mot uvær og regn. Jesaja 4:1–6.

«Dagen» som er emnet for Jesajas syn, er «timen» for det store jordskjelvet i Åpenbaringen kapittel elleve. De vise som har tatt imot formaningen om å «vende tilbake» fra skuffelsen den 18. juli 2020, og oppfylt kravene i Tredje Mosebok tjueseks, og som er blitt ført sammen ved Esekiels første profeti, blir beseglet når de tar imot Esekiels andre budskap om islams fire vinder. Deretter løftes de opp til himmelen som et banner, og Guds andre barn i Babylon begynner å svare på kallet om å komme ut av Babylon, som begynner ved jordskjelvet, hvilket er den snart kommende søndagsloven. Guds andre hjord hører budskapet om å komme ut av Babylon, og de forkynner: «Kom, og la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus.»

I den «time» begynner den store skjøge å synge sine sanger og drive hor med kongene på jorden. De som ikke er oppskrevet i Lammets livets bok, følger skjøgen, og deres kirker kommer under hennes myndighet. Disse kirkene blir av Jesaja fremstilt som «sju kvinner». Disse «sju kvinner» er de «sju fjell» som pavedømmet skal herske over, idet De forente stater tvinger hele verden til å reise et bilde av dyret, som både skal tale og få alle til å ta imot merket på pavens myndighet.

Disse «sju kvinner skal ta tak i én mann», og den «mannen» er den «mannen» Paulus identifiserer som «syndens menneske». I denne prøvelsestiden skal de som blir «tilbake i Jerusalem, kalles hellige, hver den som er oppskrevet blant de levende i Jerusalem». Guds folk er de i den tidsperioden hvis navn er skrevet i livets bok, boken til Lammet som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt. Den andre klassen, som tar tak i «syndens menneske», er de som i Åpenbaringen kapittel tretten tilber syndens menneske.

Og alle som bor på jorden, skal tilbe ham, alle de hvis navn ikke er skrevet i livets bok hos Lammet, som er slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt. Om noen har øre, la ham høre.
Åpenbaringen 13:8, 9.

«Timen» for det store jordskjelvet, som er søndagslovkrisen, er avslutningen på den undersøkende dom, og dommen er basert på om ditt navn blir funnet eller ikke funnet oppført i livets bok; således identifiserer i den tid de to klassene, representert ved forholdet til livets bok, selve dommens avsluttende scener. De som griper fatt i «syndens menneske», erklærer at de vil «ete» sitt «eget brød og gå kledd i» sine «egne klær», men deres fremste ønske er å «bli kalt ved ditt navn».

De vil beholde sin egen læremessige trosbekjennelse (spise sitt eget brød), og beholde sin konfesjonelle bekjennelse (sine egne klær), men ta på seg navnet til «syndens menneske». Navnet til «syndens menneske» er «katolsk», som betyr «universell». De som griper fatt i «syndens menneske», ønsker å bli en del av den «universelle kirke», som er den katolske kirke. De begjærer dette forholdet for å «ta bort» sin «vanære».

«Vanæren» omtaler to betydningsfulle elementer ved dyret som hersker over alle menighetene og alle nasjonene i de siste dager. I «timen for det store jordskjelv» i Åpenbaringen elleve, «kommer det tredje ve hurtig». Det «tredje ve» er islam. I «timen for det store jordskjelv» i Åpenbaringen elleve lyder den sjuende basun. Den sjuende basun er islam. Islam slår til i «timen for det store jordskjelv», for alle basunene er de profetiske redskaper Gud har benyttet i dom over tvungen søndagsgudsdyrkelse gjennom verdenshistorien.

Når «De forente staters nasjonale ruin» blir forårsaket ved den snart kommende søndagsloven, vil «folkene bli vrede». Det er islam som gjør folkene vrede i Bibelens profeti, slik det fremstilles ved den første henvisningen til islam i Første Mosebok.

Og Herrens engel sa til henne: Se, du er med barn og skal føde en sønn, og du skal kalle ham Ismael; for Herren har hørt din nød. Og han skal være som et vilt asen blant menneskene; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1. Mosebok 16:11, 12.

«Vanæren» i de siste dager er islams religion. Kirkene og verdens nasjoner vil komme under myndigheten til den nye verdensorden i et Forente Nasjoner, som styres av Den katolske kirke. Paven vil bli satt på énsverdenssystemet, slik Konstantin gav pavedømmet dets sete i år 330. Nasjonene vil komme til å fastslå at deres evne til å håndtere den krigføring som islam fører mot menneskeheten, bare kan virkeliggjøres ved en samlet innsats, noe som vil kreve underkastelse under en eller annen moralsk autoritet, som De forente stater vil insistere på er Den romerske kirke. Slik Justinian gav Den katolske kirke dens store myndighet i år 533, blir historien gjentatt. De forente stater vil med sin militære makt tvinge verden til lydighet, slik Klodvig gjorde for Den katolske kirke i år 496. Historien i vers to i Åpenbaringen tretten vil bli gjentatt.

Og dyret som jeg så, var lik en leopard, og dets føtter var som en bjørns føtter, og dets munn som en løves munn; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighet. Åpenbaringen 13:2.

Når billedet først er opreist, vil jordens konger, som er blevet vredet ved Islams angreb, erkende, at den universelle „vanære“ over islam, som er blevet brukt til at bringe dyrets verdensomspændende billede til eksistens, ikke var den „vanære“, som „syndens menneske“ (Jezabel) faktisk var optaget af. For sent vil verden finde ud af, at Jezabel intet bryder sig om islam, men at hendes hjerte begærer at dræbe Elias, således som Herodias dræbte Johannes Døberen.

«sinnet som har visdom», er «de vises sinn», og de «vise» er dem som forstår «kunnskapens økning» som frembringes når Løven av Juda stamme åpner seglene i Jesu Kristi åpenbaring, like før nådetiden avsluttes.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bok; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett; og den som er uren, la ham fortsatt være uren; og den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; og den som er hellig, la ham fortsatt være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

De «sju hoder er sju fjell, som kvinnen sitter på», fremstiller sannheten om at pavedømmet skal herske over både kirke og stat. Symboler har mer enn én betydning, og symbolene skal defineres og forstås ut fra sammenhengen i det avsnittet hvor symbolene fremstilles. Innvendingen reises at verset identifiserer hodene som fjellene; hva skulle da være begrunnelsen for å fastslå et skille mellom hodene (statskunst) og fjellene (kirkelig maktutøvelse)? Dette skillet blir fastslått i Daniel kapittel sju og åtte. I kapittel sju blir både hedensk Roma og det pavelige Roma identifisert som «forskjellig» fra de dyrene som gikk forut for dem.

Når kapittel sju legges oppå kapittel åtte (linje på linje), finner vi i kapittel åtte Romas lille horn, som veksler mellom mann, kvinne, mann, kvinne. Ett symbol (det lille hornet) som representerer to makter. I disse kapitlene er et horn et rike, og et rike er også et hode. I kapittel åtte representerer det lille hornet to riker, det fjerde og det femte riket i Bibelens profeti. Det lille hornet representerer symbolsk to riker, og de to rikene det representerer, er riker som identifiserer foreningen av statskunst og kirkekunst. De sju hodene, som også er sju fjell, representerer to riker, og det ene riket er kirkekunst og det andre er statskunst.

I Daniels andre kapittel finnes det enda et vitnesbyrd om denne profetiske symbolikken, for der fremstilles det siste riket, som millerittene forsto å være Romas fjerde rike, ved jern og leire. Jernet og leiren er forenet, skjønt jern i virkeligheten ikke forener seg med leire. Men når søster White kommenterer «jern og leire», identifiserer hun det som et symbol på kirkemakt og statsmakt, slik dette er fremstilt ved det lille hornet i kapittel åtte og de hodene i Åpenbaringen sytten som også er fjell.

«Vi er kommet til en tid da Guds hellige verk fremstilles ved billedstøttens føtter, hvor jernet var blandet med leirholdig leire. Gud har et folk, et utvalgt folk, hvis dømmekraft må bli helliget, som ikke må bli vanhellig ved å legge tre, høy og strå på grunnvollen. Hver sjel som er lojal mot Guds bud, vil se at det særpregede kjennetegn ved vår tro er sabbaten på den syvende dag. Dersom myndighetene ville ære sabbaten slik Gud har befalt, ville de stå i Guds styrke og til forsvar for den tro som én gang ble overgitt til de hellige. Men statsmenn vil holde oppe den falske sabbat, og de vil blande sin religiøse tro med overholdelsen av dette pavedømmets barn og sette det over den sabbat som Herren har helliget og velsignet og satt til side for at mennesket skal holde den hellig, som et tegn mellom Ham og Hans folk i tusen slektsledd. Sammenblandingen av kirkelig makt og statsmakt fremstilles ved jernet og leiren. Denne foreningen svekker all kirkens makt. Denne utrustning av kirken med statens makt vil føre til onde resultater. Mennesker har nesten overskredet grensen for Guds langmodighet. De har satt sin styrke inn i politikken og har forenet seg med pavedømmet. Men tiden vil komme da Gud vil straffe dem som har satt Hans lov ut av kraft, og deres onde verk vil falle tilbake på dem selv.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

Vi vil fortsette dette studiet i den neste artikkelen.

«I den scenen som fremstiller Kristi gjerning for oss, og Satans bestemte anklage mot oss, står Josva som ypperstepresten og bærer fram bønn på vegne av Guds budholdende folk. Samtidig fremstiller Satan Guds folk som store syndere, og legger fram for Gud listen over de synder han har fristet dem til å begå gjennom hele deres liv, og gjør gjeldende at de på grunn av sine overtredelser bør overgis i hans hender til ødeleggelse. Han hevder at de ikke bør beskyttes av tjenende engler mot det ondes sammensvergelse. Han er full av vrede fordi han ikke kan binde Guds folk sammen i knipper med verden for å få dem til å yte ham fullkommen troskap. Konger og herskere og myndighetspersoner har satt antikrists merke på seg selv og fremstilles som dragen som går bort for å føre krig mot de hellige—mot dem som holder Guds bud og har Jesu tro. I sitt fiendskap mot Guds folk viser de seg også skyldige i å ha valgt Barabbas framfor Kristus.»

«Gud har en trette med verden. Når retten settes, og bøkene åpnes, har Han et fryktelig oppgjør å foreta, som allerede nå ville få verden til å frykte og skjelve dersom ikke menneskene var blindet og forhekset av sataniske villfarelser og bedrag. Gud vil kreve verden til regnskap for døden til sin enbårne Sønn, som verden, for alle praktiske formål, på ny har korsfestet og åpenlyst vanæret i forfølgelsen av Hans folk. Verden har forkastet Kristus i Hans helliges person, har avslått Hans budskaper ved å avslå profeters, apostlers og sendebuds budskaper. De har forkastet dem som har vært Kristi medarbeidere, og for dette må de avlegge regnskap.» Testimonies to Ministers, 38, 39.